

**Prokuratúra a konkurzné právo:
Rok judikatúry Obchodného senátu Kasačného súdu
(január 2011 až február 2012)**

Netreba pripomínať, že na účely ochrany verejného hospodárskeho poriadku a verejného záujmu vôbec zveril Zákon o ochrane podnikov z 26. júla 2005 prokuratúre v priebehu kolektívneho konania špecifickú úlohu a právomoci. Pravidelne vedú k rôznym rozhodnutiam Obchodného senátu Kasačného súdu, z čoho vznikla potreba prezentovať ich súhrn za ostatné obdobie.

Od 1. januára 2011 do 21. februára 2012 bolo vynesných asi pätnásť rozhodnutí. Hoci sa ešte vždy eviduje mnoho rozhodnutí v oblasti opravných prostriedkov, z ktorých niektoré sú vyhradené výlučne prokuratúre (II.), najdôležitejšie rozhodnutia vydané počas sledovaného obdobia sa týkajú samotného priebehu konania či dokonca etapy predchádzajúcej začiatu súdneho konania (I.).

I. – Prokuratúra a priebeh súdneho konania

Prokuratúra vydáva súdu, na ktorom sa konanie vedie, veľakrát stanovisko, ktorého dosah je nutné spresniť (B). Disponuje tiež určitými návrhovými právomocami a informačnými prostriedkami, ktoré vyvolali diskusie (A).

A – Právomoci a informačné prostriedky prokuratúry v prebiehajúcim súdnom konaní

1-V dôležitom konaní vo veci zodpovednosti za platobnú neschopnosť, v ktorom bolo už predtým najvyšším súdom dvakrát zrušené rozhodnutie súdu, musel Obchodný senát (11. októbra 2011, č. 10-21.373) spresniť pojem ochrany verejného poriadku vymedzený v článku 423 Občianskeho súdneho poriadku, oprávňujúci prokuratúru vystupovať v konaní ako hlavný účastník. Toto právo jej, prirodzene, priamo priznáva viacero osobitných ustanovení VI. knihy Obchodného zákonníka pojednávajúcich o konkurznom práve, no okrem týchto prípadov mu vyššie uvedený zákon umožňuje konať aj na všeobecnú ochranu verejného poriadku v prípade jeho narušenia.

Na základe predvolania iniciovaného správcom pre výkon konkurzného plánu prevzatia viacerých spoločností jednej skupiny bolo takto odsúdených niekoľko riadiacich pracovníkov spoločností na zloženie veľmi vysokej čiastky na pohľadávky spoločností. Títo riadiaci pracovníci sa proti rozhodnutiu odvolali, no počas odvolacieho konania skončilo poverenie správcu pre výkon konkurzného plánu prevzatia, čím bola dotknutá i prípustnosť žaloby vo veci zodpovednosti, keďže riadiaci pracovníci spochybňovali oprávnenie správcu menovaného na zastupovanie ad hoc vystupovať na súde proti nim. Po prvotnom rozhodnutí (26. septembra 2006, č. 03-18.527) zrušujúceho rozhodnutie bez vrátenia veci, podľa ktorého tento správca mohol byť vymenovaný na žiadosť zástupcu veriteľov a/alebo iného správcu s výhradným poverením na zhodnotenie aktív, prokurátor republiky pri súde, na ktorom sa viedlo kolektívne konanie, predložil z vlastnej iniciatívy návrh na vymenovanie nového správcu ad hoc. No odvolací rozsudok potvrdzujúci jeho menovanie bol zrušený pre nedostatočný právny základ so zreteľom na článok 423 Občianskeho právneho poriadku, pričom odvolací súd nekonkretizoval „v čom vypršanie poverenia správcu pre výkon konkurzného plánu, ktoré je dokonca ustanovené zákonom, v zásade narúša verejný poriadok, čím umožňuje prokurátorovi republiky konať a menovať právneho zástupcu povereného pokračovaním súdneho konania vo veci vyrovnania záväzkov spoločnosti, ktoré začal správca

pre výkon konkurzného plánu“ (10. marca 2009, č. 07-16.078, Obč. vestník IV, čo. 35; D. 2009, 870, pozn. A. Lienhard). Keďže odvolací súd, ktorému bola vec vrátená na prejednanie, inak odôvodnil podanie prokuratúry dožadujúce sa menovania správcu ad hoc, jeho odôvodnenie potvrdil rozsudok z 11. októbra 2011 takto: „... po skonštatovaní, že pánov X. a Y. zaviazal prvý senát na náhradu škody vo výške 150 miliónov frankov (čo je 22,8 milióna eur), ktoré zodpovedajú definitívne stanovenej sume pohľadávok spoločností, rozhodnutie berie do úvahy, že nakoľko konanie vo veci dorovnania pohľadávok, ktorým začalo konanie vo veci vymáhania pohľadávok a prerozdelenia disponibilných aktív, je prerušené uplynutím poverenia správcu pre výkon konkurzného plánu, čím je pokračovanie konania znemožnené pre absenciu kompetentného orgánu, táto skutočnosť zjavne narúša verejný poriadok, na dodržiavanie ktorého dohliada prokuratúra, a odôvodňuje podanie jej návrhu dožadujúceho sa menovania správcu ad hoc...“.

2 - 1. Pokiaľ ide o spor o osobných sankciách, obchodný senát sa vyslovil (10. január 2012, č. 10-24.426, D. 2012, 216, pozn. A. Lienhard) za taký spôsob oboznamovania sa s listinami v konaní, ktorý je pravdepodobne výhodnejší pre prokuratúru ako pre podozrivých manažérov firiem. Aby sa zistilo, či prípadné rozhodnutie o zaplatení pohľadávok bude môcť byť účelne vykonané z majetku stíhaného manažéra, zákon (niekdajší čl. L. 624 – 7 Obch. zákonníka; čl. L. 651-4 nového Obch. zákonníka) umožňuje súdu (teraz už jeho predsedovi) poveriť konkurzného sudcu alebo iného sudcu preverením osobných majetkových pomerov manažéra. Sudca vypracuje správu, pričom podľa platného znenia zákonov (niekdajší čl. 164 Vyhl. z 27. decembra 1985, čl. R. 651-5 nového Obch. zákonníka) sa tento dokument predkladá súdnej kancelárii a súdny úradník s ním oboznámi prokurátora republiky. Podozrivý manažér je len poučený o svojom práve sa s ním oboznamovať. Obchodný senát vo svojom rozsudku z 10. januára 2012, vydanom pod tlakom predchádzajúcej, no nepochybne transponovateľnej legislatívy a so zreteľom na článok 6, odsek 1, Európskeho dohovoru o ľudských právach uvádza, že súdny úradník nesmie správu zaslať manažérovi sám od seba, ale len ak o to tento manažér požiada, pričom sa nesmie obmedziť len na to, že mu ju poskytne k nahliadnutiu v súdnej kancelárii. V úvodnom odseku tohto rozhodnutia odkazujúcim na zásadu rovnosti zbraní sa píše: „... táto požiadavka (spravodlivého procesu) predpokladá, že každá strana bude mať možnosť oboznámiť sa so všetkými dôkazmi predloženými sudcovi, ktoré by mohli ovplyvniť jeho rozhodnutie, za takých podmienok, ktoré ju citeľne neznevýhodňujú oproti druhej strane.“

Tento model je prevzatý z viacerých rozhodnutí týkajúcich sa sporov súvisiacich s prehliadkami a exekúciami v daňovej oblasti, vynesenej v súvislosti s článkom L. 16 B Knihy o daňových postupoch. Keďže tento zákon stanovuje, že v prípade odvolania napadajúceho rozsudok sudcu rozhodujúceho o obmedzeniach osobnej slobody je možné nahliadnuť do spisu v kancelárii odvolacieho súdu, obchodný senát zakaždým rozhodne, že táto možnosť nahliadnutia nezbavuje daňové orgány povinnosti oboznámiť stranu, ktorá o to požiada, s dôkazmi, o ktoré sa opiera a z ktorých vychádza ich žiadosť o povolenie prehliadky a zabavenie vecí (2. februára 2010, č. 09-14.821, Obč. vestník IV, č. 27; D. 2010. 439, pozn. X. Delpech; 13. júl 2010, č. 09-67.382; 23. november 2010, č. 10-30.252; 7. december 2010, č. 10-15.434). Všimnime si však jeden malý rozdiel. Tieto dôkazy musia poskytnúť úrady a nie súdna kancelária (v tomto zmysle, 2. február 2010, č. 09-13.795, Obč. vestník IV, č. 29; D. 2010. 439, pozn. X. Delpech, ktorý schvaľuje v tomto prípade, že poverený zástupca prvého predsedu Odvolacieho súdu v Orléans zamietol žiadosť, aby súdny úradník vydal kópie listinných dôkazov úradov). Rozdiel je opodstatnený, pokiaľ je v prípade správy o majetkových pomeroch manažéra jej priamym príjemcom a deponitárom práve súdny úradník súdu, na ktorom sa vedie kolektívne konanie, ktorý ju z tohto titulu predkladá

prokuratúre. Formálna podobnosť naznačuje, že s ňou sám oboznámi manažéra, pokiaľ mu bude v tomto zmysle doručená žiadosť.

2. Pokiaľ ide už nie o dôkazy, ale o obsah odôvodnenia prokurátora, je potrebné, aby aj ostatné strany na ňu mohli odpovedať, a preto ju mohli poznať. Prokurátor ju môže formulovať v písomnom návrhu na rozhodnutie vo veci a/alebo ústne na pojednávaní. Ak návrhy prednesie na pojednávaní, usudzuje sa dnes, že ostatné strany musia byť vyzvané, aby sa vyjadrili ústne v replike, ak si to želajú, a článok 445 Občianskeho súdneho poriadku dokonca povoľuje za týmto účelom predložiť písomné pripomienky na podporu ústnych vysvetlení. Ak prokurátor predložil návrhy písomne, nezávisle na tom, či sa pojednávania zúčastní alebo nie, odsek 3 článku 431 OSP stanovuje, podľa jeho vyjadrenia, ich poskytnutie stranám. Rozhodnutie (15. február 2011, č. 09-72.285) spresňuje, že sudca je povinný výslovne konštatovať, že strany „boli oboznámené s týmito návrhmi a mali možnosť na ne reagovať.“ Avšak dôkaz o tomto oboznámení sa získa až vtedy, ak samotné návrhy ostatných strán obsahujú zmienku o návrhoch prokuratúry a uvádzajú sa v rozhodnutí (ako v rozsudku z 21. februára 2012, č. 11-10.376). Návrhy prokuratúry na rozhodnutie vo veci majú za cieľ oboznámiť súd s jej stanoviskom. Neoznámenie stanoviska môže mať v mnohých prípadoch vo veciach konkurzného práva neblahé následky.

B – Stanovisko prokuratúry

1- Pri plnení svojej úlohy účastníka v začatom občianskom súdnom konaní má prokuratúra v oblasti konkurzného práva rozsiahle právo na oboznamovanie sa. Jeho rozsah zoširoka vymedzuje článok 425, odsek 2, Občianskeho súdneho poriadku (konanie na súdnu ochranu, ozdravenie alebo likvidáciu, právne veci týkajúce sa finančnej zodpovednosti riadiacich pracovníkov firiem, konania vo veci osobného bankrotu alebo zákazu riadiacej činnosti). V poslednom odseku tohto ustanovenia je doplnené, že prokuratúra musí byť oboznamovaná aj so všetkými prípadmi, pri ktorých jej zákon ukladá predkladať svoje stanovisko. Netreba si zamieňať oboznámenie a stanovisko, pretože oboznámenie je len spôsob ako poskytnúť stanovisko. V kolektívnom konaní má toto rozlíšenie v procedurálnej rovine zásadný význam. Z ustanovení článku L. 661-8 Obchodného zákonníka totiž vyplýva, že len prokurátor môže oprieť dovolanie o námietku, že nebol oboznámený s prípadom, s ktorým mal byť oboznámený. Kasačný opravný prostriedok ostatných strán je neprípustný. Keď však nejaké osobitné ustanovenie, ktorých je v konkurznom práve mimoriadne veľa, zaväzuje prokurátora, aby po doručení a oboznámení sa s vecou (*communication*) oznámil svoje stanovisko, fakt, že neoznámil toto stanovisko, je dôvodom, na rozdiel od situácie, kedy by sa oboznámenie nevykonalo, na podanie dovolania pre všetky strany. Tento postoj potvrdil obchodný senát v zásadnom rozhodnutí zo 16. decembra 2008 (č. 07-7.130, Obč. vestník IV, č. 211; D. 2009, 94, pozn. A. Lienhard); bol potvrdený aj v roku 2011 (3. mája 2011, č. 10-14.558, Obč. vestník IV, č. 67; D. 2011, 1278, pozn. A. Lienhard, v prípade zrušenia plánu pre pokračovanie v aktivitách podniku).

Rozsudok z 3. mája 2011 síce implicitne, ale pritom zreteľne uvádza, že požadované stanovisko musí byť poskytnuté obidvom stupňom súdneho systému – najprv ho vydá prokurátor, neskôr, v prípade odvolania, ho vydáva generálny prokurátor. Stanovisko prokurátora nemôže nahradiť stanovisko generálneho prokurátora. Preto je potrebné ďalšie oboznámenie sa s vecou, ktorá je predmetom odvolania, aby generálna prokuratúra mohla vydať svoje povinné stanovisko – ako to uvádza aj rozhodnutie. Treba však podotknúť, že toto stanovisko sa môže obmedziť na prehlásenie typu „prokuratúra potvrdzuje, že bola oboznámená“, ktorá potvrdzuje len oboznámenie sa s vecou (16. dec. 2008). Za stanovisko sa

považuje aj poznámka napísaná ručne, s pečiatkou a s dátumom, uvedená na vrchnom liste spisu, ktorou prokurátor navrhuje potvrdenie rozhodnutia o zrušení plánu (30. nov. 2010, č. 09-71 016). Prirodzene, stanovisko prokurátora však môže byť aj obsažnejšie a niektoré veci si to aj zasluhujú.

2 – Názor prokurátora jurisdikciu k ničomu nezaväzuje. V rozsudku z 31. januára 2012 (č. 10-24.019, D. 2012, 431, pozn. A. Lienhard) obchodný senát v tomto zmysle vyniesol rozhodnutie v spore, ktorý vznikol na základe dvojznačného znenia článku L. 621-4, ods. 5 Obchodného zákonníka, spôsobeného novelizáciou z 18. decembra 2008. Podľa toho textu môže prokurátor v prípade začatia konania o záchrane podniku navrhnúť súdu správcu a/alebo splnomocnenca súdu, a to menovite. Ak sa súd rozhodne odmietnuť tento menovitý návrh, musí svoje rozhodnutie zdôvodniť. Ak konanie o záchrane podniku nasleduje po konaní pre prevenciu ťažkostí podnikov (poverenie *ad hoc* alebo zmierovací proces), ktoré sa začalo najneskôr osemnásť mesiacov pred začatím súdneho konania o záchrane podniku, prokurátor môže podľa toho istého textu vysloviť svoj nesúhlas s tým, aby bol správca *ad hoc* alebo mediátor menovaný za správcu alebo súdneho splnomocnenca v rámci nového konania. Možno si položiť otázku, či v prípade neexistujúceho výslovného ustanovenia je súd povinný zvlášť zdôvodňovať zamietnutie nesúhlasu zo strany prokuratúry, ak ho nechce zohľadniť. Odvolací súd v Paríži na základe rozdielov v tomto texte vyniesol 29. júna 2010 rozhodnutie (pozri článok V. C. Delattrea „Má súd manévrovací priestor vo vzťahu k prokuratúre, ak dôjde k vymenovaniu správcu, ktorý bol v predchádzajúcom konaní vymenovaný do funkcie mediátora?“, Rev. Proc. Coll. 2010/6.3; F.-X. Lucas, Leden 2010, č. 8, s.5), že nesúhlas prokurátora je pre súd záväzný. Tým pádom tento text istým spôsobom priznáva prokurátorovi právo na vylúčenie pre zaujatosť, ktoré sa veľmi podobá na právo, ktoré má prokurátor pri zostavovaní poroty. Samozrejme, článok L. 621-č, odsek 5 Obchodného zákonníka nezakazuje prokurátorovi zdôvodniť nesúhlas, zatiaľ čo článok 297 Trestného poriadku výslovne zakazuje, aby prokurátor vysvetľoval dôvody, prečo nejakého sudcu vylúčil pre zaujatosť. V prípade rozsudku parížskeho odvolacieho súdu bol však výsledok úplne rovnaký a odzrkadlil sa v definitívnom zamietnutí menovania. Rozsudok z 31. januára 2012 na základe prípravného konania neprijíma postoj parížskeho odvolacieho súdu a stanovuje, že článok L. 621-4, odsek 5 nezakazuje súdu vymenovať za správcu bývalého správcu *ad hoc* alebo mediátora aj napriek nesúhlasu prokurátora. Inak povedané, tento nesúhlas predstavuje vydanie stanoviska. Možno si položiť otázku, či v prípade neexistujúceho výslovného ustanovenia je súd povinný zvlášť zdôvodňovať zamietnutie nesúhlasu zo strany prokuratúry. Rozhodnutie sa k tomuto bodu nevyjadruje. Je zaujímavé, že rozhodnutie odvolacieho súdu v tejto veci predstavuje veľmi ojedinelý prípad tzv. negatívneho prekročenia právomoci, keď sudca sám neuznáva presný rozsah svojich právomocí. V tomto prípade ide o právomoc vymenovania orgánov v kolektívnom konaní, ktorú odmieta naplno využiť. Rozhodnutie je explicitne zamerané na prekročenie právomoci, aby odôvodnil výnimočnú prípustnosť opravného prostriedku (dovolenie sa pre neplatnosť) ohľadom nevymenovaného súdneho správcu. Podľa znenia článku 661-7, odsek 1 Obchodného zákonníka je totiž riadne dovolanie zakázané absolútnym spôsobom () v prípadoch rozhodnutí týkajúcich sa menovania alebo nahradenia orgánov kolektívneho konania, a presne to potvrdzuje aj rozhodnutie z 15. júna 2011 (č. 10-19.415). Existencia prekročenia miery právomocí umožňuje, že sú prípustné iné opravné prostriedky, ktoré sú inak v konkurznom práve zakázané.

II – Prokurátor a opravné prostriedky

Počas obdobia, ktoré berieme v tomto článku do úvahy, pokračoval obchodný senát v horeopísanej línii judikatúry. Aj keď táto judikatúra týkajúca sa dovolaní proti

rozhodnutiam vynesným v oblasti plánu pre prevzatie (A) má v súčasnosti tendenciu sa opakovať, v budúcnosti bude jej úlohou meniť rozhodnutia konkurzných sudcov, a to kvôli vývoju legislatívy v nedávnom období (B).

A- Prokurátor a opravné prostriedky týkajúce sa rozhodnutia, zamietnutia, zmeny alebo zrušenia plánu pre prevzatie

Články L. 661-6, III, IV a V Občianskeho zákonníka už vo veľkej miere obmedzujú právo na odvolanie sa v tejto oblasti, ale článok 661-7, odsek 2 tohto zákonníka, ktorého dopad sa novelizáciou z 18. decembra 2008 podstatne nezmenil, v ešte väčšej miere stanovuje, že proti rozhodnutiam týkajúcim sa plánov pre prevzatie môže podať dovolanie len prokurátor. Obchodný senát musí sústavne pripomínať toto pravidlo prostredníctvom nespočetných rozhodnutí o neprípustnosti dovolaní, ktoré podávajú iné strany, ako prokuratúra. Vždy však musí uviesť, že nešlo o výnimku z tohto pravidla, ktorú sme už opísali vyššie – toto pravidlo ruší (alebo odkladá na neskôr) opravný prostriedok, v prípade, že odvolací sudca znevážil svoje rozhodnutie prekročením právomoci alebo potvrdil rozhodnutie, ktoré vyniesol prvý sudca. Kasačný dvor overí v každej veci, či k tomu došlo.

V roku 2011 bola neprípustnosť vynesená vo viacerých rozhodnutiach v rôznych zloženiach senátov (rozsudok z 18. januára 2011, č. 09-17.350, D. 2011, 370, pozn. A. Lienhard: dovolanie podané predkladateľom ponuky na prevzatie podniku; táto ponuka bola na prvom stupni schválená, no v odvolacom konaní bola zamietnutá, pričom plán prevzatia bol schválený v prospech iného záujemcu o prevzatie; rozsudok z 18. januára 2011, č. 10-30.024: dovolanie zo strany úverovej inštitúcie proti rozhodnutiu, ktoré stanovilo, že jej návrh na zmenu rozhodnutia o pláne prevzatia ako návrh tretej osoby je neprípustný; rozhodnutie z 25. októbra 2011, č. 10-23.033: dovolanie podané prenajímateľom obchodných priestorov, ktorý sa sťažoval, že nebol na súd predvolaný ešte pred prijatím plánu pre prevzatie aktív, ktorý okrem iného obsahoval aj právo na prenájom; rozhodnutie zo 7. februára 2012, č. 11-12.580 a č. 11-12.581: dovolanie podané vybratým postupníkom, ktorý vyčíta odvolaciemu rozsudku, že mu vyrubil vyššie poplatky ako tie, s ktorými súhlasil počas prípravy plánu).

B – Prokurátor a opravné prostriedky vzťahujúce sa na rozhodnutia konkurzného sudcu

Pred novelizáciou zákona z 26. júla 2005 o záchrane podnikov a okrem niektorých výnimiek (najmä v prípade žalôb o vydanie veci) rozhodnutia, v ktorých súd pre kolektívne konanie rozhodoval o odvolaní sa proti nariadeniu vynesnému konkurzným sudcom v medziach jeho kompetencií, nemohli byť predmetom odvolania ako opravného prostriedku (samozrejme, v prípade prekročenia právomocí žaloba o neplatnosť je prístupná pre strany konania), ani dovolania.

Novelizácia zaviedla opačný princíp. V súčasnosti až na niektoré výnimky už je možné odvolať sa proti spomínaným rozhodnutiam, a proti zodpovedajúcim rozhodnutiam, ktoré boli vynesené na odvolanie, je možné podať dovolanie. Táto novelizácia je relatívne neznáma, lebo žiadne všeobecné znenie VI. knihy Obchodného zákonníka ju neuvádza výslovne, ale vyplýva zo spoločného procesného práva a zo zrušenia všeobecného znenia, ktoré obmedzovalo jej aplikáciu na tieto typy rozhodnutí. Obchodný senát sa v tomto zmysle vyjadril v dvoch rozhodnutiach (14. októbra 2008, č. 07-17.824; 7. februára 2012, č. 10-26.164, D. 2012, 430, pozn. A. Lienhard), ktoré sú zamerané na článok L. 662-1 Obchodného zákonníka. Tento text stanovuje, že v prípade, ak nie je uvedené inak, pravidlá občianskeho

poriadku sú uplatniteľné vo veciach, ktoré spadajú pod VI. knihu Obchodného zákonníka, z čoho možno vyvodiť, že opravné prostriedky sú prístupné za podmienok spoločného práva. Podľa znenia článku 543 Občianskeho poriadku však opravný prostriedok je možný pre všetky veci, ak nie je uvedené inak, zatiaľ čo opravný prostriedok podaný na Kasačný súd môže byť v podstate podaný proti akémukoľvek rozhodnutiu, ktoré bolo vynesené posledným stupňom rozhodovania pred kasačnou inštanciou.

Zákon z roku 2005 si však ponechal v platnosti niektoré výnimky v prospech prokurátora, najmä v prospech rozhodnutí konkurzného sudcu, ktorý povoľuje zhodnotenie aktív v rámci súdnej likvidácie. V počiatočnom stave zákon z roku 2005 v článku L. 661-5 Obchodného zákonníka stanovoval, že „prokuratúra môže podať odvolanie a kasačné dovolanie len proti tým rozhodnutiam, ktoré boli vynesené ohľadom opravných prostriedkov podaných proti rozhodnutiam konkurzného sudcu ako uplatnenie článku L. 642-18 (predaj nehnuteľného majetku v rámci súdnej likvidácie) a článku L. 642-19 (predaj iného majetku v rovnakom prípade)“. V období, ktoré berieme do úvahy, obchodný senát ešte uplatnil toto reštriktívne ustanovenie napríklad aj v rozhodnutí z 1. februára 2011 (č. 09-17.182, Obč. vestník, IV, č. 13; D. 2011. 514, pozn. A. Lienhard), ktorý sa týkal krokov po schválenom prevzatí nájomného práva, ďalej v rozhodnutí zo 17. mája 2011 (č. 10.13-821) vzťahujúceho sa čiastočného prevzatia obchodného mena a hodnoty podniku, ako aj v rozhodnutí z 28. júna 2011 (č. 10-15.865) vynesenom ohľadne predaja športového lietadla po obojstrannej dohode. Dovolanie, ktoré podala iná strana ako prokurátor, však bolo výnimočne vyhlásené za prípustné kvôli prekročeniu medze právomoci, ktoré spočívalo v tom, že sa povolil predaj hnutel'ného majetku. Vlastníctvo tohto majetku dlžníka v súdnej likvidácii však bolo vážne spochybnené.

Avšak článok L. 661-5, ktorý prisudzoval prokurátorovi právo na podanie odvolania a dovolania, bol zrušený nariadením z 18. decembra 2008. Od tohto dátumu sú rozhodnutia konkurzného sudcu vzťahujúce sa na zhodnotenie aktív predmetom osobitných ustanovení (pozri čl. L. 642-19-1, R. 642-37-1 a R. 642-37-3 nového Obchodného zákonníka). Podľa týchto ustanovení sa predkladá na odvolací súd priamy a všeobecný opravný prostriedok, takže od 15. februára 2009, keď vošlo do platnosti nariadenie, prokuratúra už nemá monopol na predkladanie odvolaní a dovolaní v tejto oblasti. Ale v rámci svojho zamerania na štátne zastupiteľstvo pre hospodársku oblasť si zachováva možnosť nielen oznamovať svoje stanovisko, ale aj využívať a aplikovať všetky potrebné opravné prostriedky, v zmysle takého uplatňovania konkurzného práva, ktoré je v súlade s verejným záujmom.